

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.H.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, bytem ..., *zastoupeného Mgr. et Mgr. Janem Jungem, advokátem se sídlem Štěpánská 615/24, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2017, č.j. MV-114473-4/SO-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Platnost povolení k trvalému pobytu žalobce byla zrušena podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), a žalobci byla podle § 77 odst. 3 uvedeného zákona stanovena lhůta pro vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3. 8. 2017, č.j. OAM-1482-7/ZR-2017, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 11. 2017, č.j. MV-114473-4/SO-2017].

Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatně pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.

II. Žaloba

V žalobě se uvádí, že žalobce k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložil osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území ČR, vystavené Střední průmyslovou školou strojírenskou a Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky Kolín, evidenční číslo dokladu CZ-2015-223 (dále též jen „*Osvědčení*“), kde je uvedeno, že jazykovou zkoušku vykonal dne 16. 9. 2015. Uvedené osvědčení je jedním ze zákonem o pobytu cizinců stanovených povinných náležitostí žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 68 tohoto zákona, jejíž nepředložení znamená zamítnutí žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu.

Správní orgán tvrdí, že ze sdělení výše uvedené jazykové školy ze dne 23. 5. 2016 zjistil, že žalobce se dne 16. 9. 2015 zkoušky zúčastnil, avšak zkoušku nevykonal a nebylo mu vystaveno osvědčení. Správní orgán zároveň disponuje veškerou dokumentací, kterou správnímu orgánu poskytla škola, kdy uvádí, že z obdržených materiálů je jednoznačně prokázáno, že cizinec nesplnil část z písemné zkoušky, a proto nebyl připuštěn k ústní zkoušce. Uvedené doklady se vztahují ke zkoušce ze dne 16. 9. 2015, kdy byl cizinci přidělen kód CZ-2015-223. Z uvedených dokladů rovněž vyplývá, že totožnost cizince byla ověřena dle cestovního dokladu č. CD083173, což je číslo cestovního dokladu, který má cizinec uveden i v Cizineckém informačním systému.

Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí však dále blíže neuvádí, na základě jakých skutečností má za jednoznačně prokázané, že žalobce zkoušku nevykonal. Správní orgán na jedné straně disponuje materiálem, který označuje za materiál žalobce, ze kterého je patrné, že žalobce zkoušku nevykonal. Na druhé straně však správní orgán disponuje ověřenou kopií originálu Osvědčení. Označené osvědčení bylo žalobci vydáno dne 16. 9. 2015 a následně založeno k žádosti žalobce dne 21. 9. 2015. Osvědčení je verifikováno podpisem zástupce školy a razítkem školy.

Žalobce ve smyslu svého odvolání poukazoval především na stav prokázaných a neprokázaných skutečností, kdy má za to, že správní orgán řádně neprovedl veškeré nutné dokazování pro účely svého rozhodnutí. Správní orgán v tomto stavu věci zejména nemůže unést důkazní břemeno, kdy pouze na základě svého uvážení a bez dalšího prokazování rozhodne, navíc v nepřízeň pro účastníka řízení. Správní orgán měl v průběhu řízení zejména nechat provést znalecký posudek potvrzující a/nebo vyvracující pravost dokumentu Osvědčení a následně nechat provést písmoznalecký posudek potvrzující a/nebo vyvracující pravost materiálů z vykonané zkoušky, resp. pravost písma autora materiálů s písmem žalobce.

V žalobě se dále uvádí, že žalovaná dospěla k závěru, že žalobce nesložil úspěšně jazykovou zkoušku jako nutný předpoklad pro získání osvědčení jednak na základě sdělení jazykové školy a jednak na základě dokladů o průběhu jazykové zkoušky ze dne 16. 9. 2015. Žalovaná však zcela opomíjí fakt, že právě zkušební komise musela být jako jediná tou, která dala podnět k vydání Osvědčení žalobci.

Žalovaná v odvolacím řízení, stejně tak jako správní orgán dříve, postupovala v rozporu s § 3 správního řádu, kdy nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad konkrétního úkonu s ostatními požadavky v nastalém případě.

Postup žalované pouze zcela formálně dle zákonných dispozic, bez poskytnutí dostatku prostoru pro důkladné prověření celé věci, vnímá žalobce jako nesprávný a nezákonný postup správních orgánů obecně. V otázce tzv. přepjatého formalismu viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56.

Žalobce ve svém odvolání uváděl, že správní orgán měl v průběhu řízení zejména nechat provést znalecký posudek potvrzující a/nebo vyvracující pravost dokumentu Osvědčení a následně nechat provést písmoznalecký posudek potvrzující a/nebo vyvracující pravost materiálů z vykonané zkoušky, resp. pravost písma autora materiálů s písmem účastníka řízení.

Žalobce navíc navrhuje i provedení výsledku členů zkušební komise jazykové školy, která dne 16. 9. 2015 zasedala při jazykových zkouškách, kterých se žalobce účastnil. Tento důkaz měl opět z vlastní iniciativy nechat provést správní orgán, resp. následně pak i žalovaná, když stanovisko zkušební komise považuje za stanovisko meritorní.

K nedůslednosti žalované při zjišťování rozhodných okolností žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 5 As 7/2011-48. Zároveň s odkazem na obsah uvedené judikatury je zde řešena i zásada koncentrace řízení s ohledem na fakt, že navrhované důkazy, které měl správní orgán, resp. žalovaná provést, jsou označovány až prostřednictvím správní žaloby.

Žalovaná na jedné straně hodnotí a provádí důkazy dříve předložené správnímu orgánu, na druhé straně k dalším důkazům však uvádí, že takové považuje pouze za účelové tvrzení odvolatele. Žalovaná nikdy nezpochybnila pravost Osvědčení. Žalovaná však nikdy nezdůvodnila, proč toto Osvědčení, resp. úřední dokument, který představuje závěr jiného správního řízení, netvoří relevantní důkaz pro osvědčení pravosti jazykové zkoušky žalobce. Provádění dokazování žalovanou tak vykazuje především nedostatky při hodnocení skutkového stavu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 5 Azs 125/2004-54).

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve vyjádření k žalobě Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvedla, že Ministerstvo vnitra si opatřilo od jazykové školy relevantní podklady pro vydání rozhodnutí, a to zejména dokumentaci vedenou v souladu s § 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb. k průběhu a výsledku jazykové zkoušky konané s žalobcem dne 16. 9. 2015. Provedením důkazu listinami poskytnutými jazykovou školou, jež vznikly v rámci její zákonné povinnosti vést dokumentaci průběhu a výsledku jazykové školy, bylo prokázáno, že žalobce dne 16. 9. 2015 neúspěšně vykonal jazykovou zkoušku, a tudíž neprokázal ze zákona povinnou jazykovou znalost nutnou k získání osvědčení. Absence zákonné dokumentace svědčící ve prospěch žalobce úspěšného složení jazykové zkoušky a naopak existence zákonné dokumentace svědčící o neúspěšnosti složení jazykové zkoušky ze strany žalobce nelze než považovat za jasný důkaz toho, že žalobce ve skutečnosti nesložil jazykovou zkoušku. Pokud by žalobce úspěšně složil dne 16. 9. 2015 jazykovou zkoušku, musel by o tomto být v souladu s § 4 odst.

2 vyhlášky č. 348/2008 Sb. zaznamenán listinný důkaz v dokumentaci o průběhu a výsledku jazykové zkoušky, avšak žádný takový důkaz dokumentace neobsahovala. Žalobce neuvedl žádné důvody motivu jednání osoby či osob, na základě kterého by bylo možné dospět k závěru, že mělo dojít k padělání dokumentace o průběhu a výsledku jazykové zkoušky konané s žalobcem. Sdělení jazykové školy a dokumentace o průběhu a výsledku jazykové zkoušky vedená jazykovou školou obsahovaly dostatečné informace, na základě kterých bylo možné učinit jednoznačný závěr, že žalobcem předložené osvědčení obsahovalo údaje podstatné pro posouzení žádosti, jež neodpovídaly skutečnosti. Ministerstvo vnitra správně postupovalo, když prověřovalo u jazykové školy údaje uvedené v osvědčení, neboť to, zda jsou údaje v souladu se skutečností, bylo nutno ověřit právě u právnické osoby označené v osvědčení jako jeho původce. Žalovaná současně odkazuje na soudní judikaturu. Z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 11. 2016, č.j. 30A 3/2016-52, je zřejmé, že k prokázání opaku skutečností o výši příjmů uvedených v platebním výměru cizinky postačovalo provedení listinného důkazu, a to v podobě výsledku cizinky. Z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2011, č.j. 1 As 71/2011–99, a Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 2. 5. 2017, č.j. 59 A 99/2016-35, je pak zřejmé, že ověřování toho, zda žalobcem předložená listina byla vystavena původcem v ní označeným, je judikaturou soudů shledána jako dostačující způsob pro ověření toho, zda ve správním řízení předložená listina odpovídá skutečnosti.

Tvrzení žalobce, že právě zkušební komise musela být tím, kdo dal jako jediný podnět k vydání osvědčení, považuje žalovaná za ničím nepodložené, neboť zkušební komise, vzhledem k tomu, že dle její řádně vedené dokumentace žalobce neuspěl při jazykové zkoušce, neměla důvod nechat vystavit osvědčení pro žalobce.

Návrh na provedení výsledku členů zkušební komise měl žalobce uvést již před vydáním rozhodnutí Ministerstva vnitra, neboť skutečnost, že konal jazykovou zkoušku před členy zkušební komise, mu byla známa již v den jejího konání, a tudíž se nejedná o novou skutečnost, kterou nemohl uplatnit v řízení před Ministerstvem vnitra a žalovanou. Skutečnost, že žalobce nekonal jazykovou zkoušku, je zřejmá z listinných důkazů, a to dokumentace o průběhu a výsledku jazykové školy, jež vznikla činností zkušební komise. Provedení výsledků členů zkušební komise tak bylo a je nadbytečné.

IV. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 21. 11. 2018 zástupce žalobce setrval na argumentaci obsažené v žalobě. Předseda senátu prezentoval podstatné dokumenty týkající se průběhu a výsledků dosavadního řízení před správními orgány. Zástupce žalobce upřesnil, že se setkal s desítkami případů s identickým průběhem, kdy klient na jazykovou zkoušku dorazil, myslel si, že ji vykonal, byl mu o tom udělen certifikát a klient tak byl v dobré víře, že jazykovou zkoušku složil. Následně cizince v podstatě doběhlo to, že jazykovou zkoušku nevykonali. Ministerstvo vnitra proto mělo nechat tyto skutečnosti prošetřit kriminální policií a nikoli rovnou přistoupit k odebrání pobytových oprávnění. To je zásadní chyba.

V. Posouzení věci krajským soudem

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí – kromě jiného – obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

K obsahovým náležitostem žalobních bodů zaujal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tyto názory: „*Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmito požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

V žalobou napadeném rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvedla, že Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že odvolatel nesložil úspěšně jazykovou zkoušku jako nutný předpoklad pro získání osvědčení jednak na základě sdělení jazykové školy a jednak na základě dokladů o průběhu jazykové zkoušky ze dne 16. 9. 2015. Zejména z dokladů o průběhu jazykové zkoušky je zřejmé, že se odvolatel v den datování vydání osvědčení skutečně dostavil k jazykové zkoušce, avšak neuspěl, jak je zřejmé z evidenčního listu uchazeče vydaného jazykovou školou, kde jsou uvedeny kódy „P“ – dle vysvětlivky zkontrolovaný a přítomný uchazeč a „N“ – dle vysvětlivky uchazeč, který neuspěl, tj. nedosáhl 60 % z 20 bodů, které mohl dosáhnout (tj. 12 bodů) v písemné nebo ústní zkoušce. Z potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR konané dne 16. 9. 2015 je zjevné, že odvolatel neuspěl v části čtení s porozuměním, kde získal toliko 4 body, neuspěl v části poslech s porozuměním, kde získal toliko 3 body, a neuspěl v části psaní, kde nezískal žádný bod, což nedostačovalo na požadovaných 12 bodů z každé části písemné zkoušky, nutných k celkovému splnění písemné části zkoušky. Z výše uvedené listiny je zřejmé, že odvolatel neabsolvoval ústní část zkoušky, neboť k této nebyl připuštěn, nezískal tak žádný bod a tedy ani nemohl dosáhnout na požadovanou hranici úspěšnosti pro vykonání ústní zkoušky ve výši 12 bodů a tedy v rámci jazykové zkoušky ani nemohl uspět celkově. Komise má z výše uvedených písemností za to, že odvolatel se na zkoušku dostavil, ale nesložil ji úspěšně, a tudíž neměl disponovat osvědčením. Věrohodnost výše uvedených písemností prokazujících pro odvolatele neúspěšné přezkoušení dokládají i přiložené odpovědní listy z jednotlivých částí písemné zkoušky, dle jejichž obsahu je zřejmé, že odvolatel neuspěl u písemné zkoušky ve všech jejích částech, když ani v jedné z částí nezískal nutných 12 bodů. Vyhodnocené odpovědní listy jsou stvrzeny podpisy hodnotících členů zkušební komise. Vyhodnocení jednotlivých částí písemné zkoušky tak odpovídá tomu, co je uvedeno v evidenčním listu uchazeče a co je uvedeno v potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR, tedy že odvolatel nesplnil podmínky úspěšného složení jazykové zkoušky. Vzhledem ke skutečnosti, že odvolateli byl přidělen jako uchazeči o jazykovou zkoušku kód CZ-2015-223 a tento kód je zaznamenán jak v evidenčním listu uchazeče, tak v potvrzení o

zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR, tak i k jednotlivým odpovědním listům, není pochyb o tom, že tyto písemnosti se vztahují k osobě odvolatele a k jim vykonávané zkoušce.

Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu předložil osvědčení, obsahující údaje podstatné pro posouzení žádosti, které neodpovídají skutečnosti, což vedlo ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že osvědčení o jazykové zkoušce neodpovídá výsledkům, které byly zaznamenány v protokole, jsou patrné z protokolu o jazykové zkoušce a z žalobcových odpovědních listů. Z těchto dokumentů vyplývá nedostatečný počet získaných bodů u jednotlivých částí písemné části a vyplývá z nich i skutečnost, že žalobce se nepodrobil ústní zkoušce. Těmito doklady byl prokázán opak toho, co je v osvědčení uvedeno, totiž skutečnost, že žalobce jazykovou zkoušku nesložil.

Povinností správního orgánu bylo zjistit, zda doklady předložené v původním řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu neobsahují nepravdivé údaje. To bylo zjištěno a prokázáno školou předloženými doklady, zejména „Potvrzením o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR“ (tj. evidenčním listem uchazeče, odpovědními listy a protokolem o jazykové zkoušce), z něhož jsou patrné výsledky jednotlivých částí zkoušky a především je zřejmé, že se žalobce nepodrobil ústní zkoušce. To znamená, že jazyková zkouška nemohla být úspěšně žalobcem vykonána a údaje, uvedené v předloženém osvědčení, jsou proto údaji, které neodpovídají skutečnosti.

Vzhledem k uvedenému nelze námitku, že v odůvodnění rozhodnutí není blíže uvedeno, na základě jakých skutečností má správní orgán za jednoznačně prokázané, že žalobce zkoušku nevykonával, posoudit jako důvodnou.

Správní orgány došly v podstatě k tomu, že žalobce sice předložil Osvědčení, ale podmínky pro úspěšné složení jazykové zkoušky nesplnil a tedy osvědčení o složení jazykové zkoušky neměl obdržet.

I v řízeních zahajovaných z moci úřední účastníci řízení bezpochyby mohou označit důkazy na podporu svých tvrzení. Označení důkazů na podporu tvrzení znamená tvrzení určitých skutečností a označení důkazů k jejich prokázání. Primární tu tedy je tvrzení určitých skutečností, a to skutečností pro rozhodnutí věci významných. Navrhuje-li účastník řízení nějaký důkaz, měl by správnímu orgánu současně s takovým návrhem sdělit, které skutečnosti mají být provedením navrhovaného důkazu prokázány. Správní orgán totiž není návrhy účastníků řízení vázán; důkazy, ohledně nichž nabude přesvědčení, že nejsou ke zjištění stavu věci potřebné, zpravidla neprovede.

V daném případě žalobce poukazoval na to, že Ministerstvu vnitra předložil Osvědčení. Netvrdil však, že úspěšně složil všechny části písemné zkoušky a ústní zkoušku, z nichž se jazyková zkouška skládala, a že zkušební komisi prokázal požadované jazykové znalosti nutné pro vydání osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Až v doplnění odvolání namítl, že správní orgán měl v průběhu řízení zejména nechat provést znalecký posudek potvrzující a/nebo vyvracující pravost Osvědčení a následně nechat provést písmoznalecký posudek potvrzující a/nebo vyvracující pravost materiálů z vykonané zkoušky, resp. pravost písma autora materiálů z písmem účastníka řízení.

K tomu soud konstatuje, že žalobci byla platnost povolení k trvalému pobytu zrušena z důvodu, že mu byl trvalý pobyt povolen na základě předložených náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. V daném případě nejde o pravost Osvědčení (tj. zda není padělkem), nýbrž o jeho pravdivost (tj. zda odpovídá skutečnosti). Jelikož se správní orgány nedovolávaly toho, že Osvědčení je padělek, není patrné, proč by měl být ustanovován znalec k vypracování posudku potvrzujícího a/nebo vyvracujícího pravost Osvědčení. Jestliže žalobce nezpochybnil své odpovědní listy k jednotlivým částem písemné části jazykové zkoušky, pak tu není žádný základ pro ustanovování znalce k vypracování písmoznaleckého posudku potvrzujícího a/nebo vyvracujícího pravost materiálů z vykonané zkoušky, resp. pravost písma autora materiálů s písmem žalobce (nehledě na to, že u čtení a poslechu bylo řešení označováno křížkem a u psaní bylo u odpovědi použito hůlkové písmo). Jestliže žalobce nezpochybnil ani evidenční list uchazeče a průběh zkoušky a protokol o ní, pak zde není žádný základ ani pro provádění výsledku členů zkušební komise jazykové školy (nehledě na to, že tyto důkazy nebyly navrženy už ve správním řízení, ale až v řízení před soudem, aniž bylo takovéto pozdní označení důkazních návrhů jakkoli odůvodněno). Na rozdíl od žalobce tedy soud nedospěl k tomu, že správní orgán řádně neprovedl veškeré nutné dokazování pro účely svého rozhodnutí a/nebo že provádění dokazování žalovanou vykazuje především nedostatky při hodnocení skutkového stavu.

Že právě zkušební komise musela být jako jediná tou, která dala podnět k vydání Osvědčení žalobci, není faktem. Aniž by soud chtěl předjímat závěr jiných orgánů, lze si představit, že k vydání Osvědčení žalobci mohlo dojít i omylem nebo aktivitou neoprávněných osob.

Zbývající včasné námitky jsou koncipovány naprosto obecně. Oproti žalobci nemá soud za to, že správní orgány v předmětné věci postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy. Podle názoru soudu správní orgány nepostupovaly ani přepjatě formalisticky. Současně není zřejmé, z jakého důvodu má na přezkoumávanou věc dopadat názor obsažený v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56.

Námitkami, které byly poprvé uplatněny až při jednání dne 21. 11. 2018 (dobrá víra ohledně složení zkoušky a priorita kriminální stránky věci), se soud nemůže zabývat vzhledem k zásadě koncentrace řízení zakotvené v § 71 odst. 2 větě třetí s. ř. s. (rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby).

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož žaloba nebyla na základě výše uvedené argumentace neshledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se

sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 21. listopadu 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D. v.r.
předseda senátu